

— Защо бѣхме прѣмѣстени вчера на възвишенността? Ако неприятеля се приближава къмъ Стара-Загора, мѣстото на опълчението бѣ тамъ — на възвишенността, а не тукъ на бивуака, исказваха се недоумѣния.

Но работата скоро се разясни.

Бѣше получена заповѣдъ отъ Генералъ Гурко, цѣлия отрядъ на Херцога Ник. Максимилиановичъ незабавно да трѣгне за Нова-Загора, за съвмѣстно дѣйствиe противъ Турския отрядъ, който заемаше този градъ. Разбира се, опълченцитѣ тържествуваха още повече, че щѣха да се биятъ рамо о рамо съ Гурковия отрядъ.

Закипѣ работата на бивуака: пушкитѣ се прѣгледваха, патронитѣ се провѣряваха, раздаваха се сухари на опълченцитѣ, конетѣ се товариаха съ патронни сжнджци и сухари и т. н. т.

Горното извѣстие моментално се распрѣсна по цѣлия градъ. Не се измина много врѣме, когато на бивуака бѣше се стекълъ много народъ — Старо-Загорски граждани. Тѣ всички бѣха развълнувани и исплашени. Та имаше защо да се страхуватъ. Отъ една страна черкезитѣ и баши-бозуцитѣ бѣха започнали да подстѣпватъ до самия градъ отъ друга —, гражданитѣ Турци, вирнали глава и наежени, чакаха момента за да отмѣстятъ на ненавистнитѣ гяури. Не бѣ чудно, слѣдователно, че Българитѣ, веднѣжъ чули за напуцанието града отъ опълчението, да бѣха започнали и тѣ да се готвятъ да бѣгатъ за Казанлъкъ. Началството, обаче, успокои гражданитѣ и селенитѣ, които се бѣха стекли въ голѣмо число въ Стара-Загора, увѣри ги, че за тѣхъ нѣма никаква опасностъ и ги убѣди да си останатъ въ домоветѣ, толкосъ повече, че въ града щѣла да се остави войска, за да пази реда и тишината. При всичко това, нѣкои отъ гражданитѣ още прѣвъ нощта бѣха напустнали домоветѣ си и оставили всичкия си имотъ на произвола на сждбата.

Слѣдъ обѣдъ, цѣлия отрядъ, който състоеше отъ 4-тѣ дружини отъ Българското опълчение, три конни